

Врѣме то едвамъ се бѣше раскарало на весела пролѣтъ, и зема та, като штедра и богата майка, достилаше дѣтинската люлка съ шарени, копринѣни пѣни, сладко дѣхаше, и кичаше съ цвѣтна майски ти дрѣветата, като че се готвѣше да дочака гости. Насѣдѣ абѣлки, чърѣши и праскви, укичени съ цвѣтъ, връзъ който роса та се искриаше, като бесѣдни камене, и мръз-нѣше на листата като ситенъ бисеръ. Тука всичко то богатство бѣше живо, всичко та природа одушевена, не приличаше на грозна самотина, въ която испѣдникъ и отшелникъ отъ райски животъ вади камене и руда отъ гробищата на природата, и отъ трудъ и скърбъ душевна, отъ вѣчна сиромашна става живъ мрътвецъ.

(Отъ съч. на Велтмана.)

СТАРО ТЪРНОВО.

Търново е въ долината, прѣзъ която тече Антра отъ Стара-Планина къмъ Дунавъ тѣ. Таа рѣка става отъ планински потоци, скача отъ стѣна на стѣна, слиза отъ височини ти, пѣни се, бучи, пролѣтъ расте, лѣтъ спада, есенъ пакъ расте, а зимѣ не търпи на себе ледени окуви. Надъ неа, на половината ѝ, която е по-близу до изворъ тѣ, намѣтила се е българската столица. Та е избрала за себе си мѣсто въ тѣсната долина тамъ, дѣто Антра се извиа на лѣкатушки като змиа, просича каменито то бърдо и прави два не еднакви къта. Отъ широкъй пътъ се спуштатъ надалече бърда, които окръжаватъ на полукръгъ, праветъ измежду него и себе едно малко равниште, което, като че ли е отъ природата отредено за градъ. На това равниште се е разширило Търново, усрѣдоточено около равништето, обиколено повече то отъ рѣката, а само отъ една страна съ двѣ къшти. Градъ тѣ е прѣминалъ и рѣката, нѣ само толкова, колкото му е допустнали бърдата, които се издигатъ надъ градъ тѣ то като малки брѣгове, то като стрѣмни бърда. По едни ти се простираха къшти и къштици, по другити съ мѣхъ покрити стѣни и брѣшенъ. Между тиа издигаха се надъ цѣлий градъ три сгради, достойни за чудене.

Тиа сгради бѣха градищата та по висинити. Нѣ само двѣ имаха зидове и бѣха намѣстени така, каквото да служатъ тѣмъ за отбрана, а на бунтовницити за плашило. Наистина, и тогава имаха леснина, нѣ само отъ таа страна имаха слабостъ, дѣто